

Společná modlitba
oblátské rodiny, v níž se setkávají
a propojují všichni její členové.
Každou 3. neděli v měsíci.

ORACE

17. března 2024

CZ

EVANGELIUM LIVE: Jan 12,20-33

Jestliže pšeničné zrno padne do země a zemře, přinese hojný užitek.

Odumřu-li, přinese to užitek? Zní to možná až moc tvrdě, že? Ale ono to tak opravdu je. Tento verš mi připomíná moje začátky s oblátou. U samého počátku byl tehdy sice jiný “umírací” verš (“Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.” J 15,13), ale kterýkoliv jiný verš o umírání mi to vždy připomene. Tenkrát jsem se naučila, co to znamená dennodenně umírat pro druhé v obyčejných maličkostech, a zakusila jsem tak, že víra není jen něco na pozadí našich životů, ale že to může být něco životodárného, něco, co naše životy proměňuje.

Pamatuju si, jako by to bylo včera, když jsme před více než dvanácti lety přijely s mojí sestřičkou z naší první oblátské akce a začaly jsme doma bez naříkání, odmítání a dobrovolně vyskládat myčku a chodit s odpadkovým košem dřív, než nám rodiče řekli, ať to uděláme. Pochopila jsem, že to všechno nedělám proto, že je to moje povinnost, nebo abych ukázala, že jsem lepší než ten druhý, ale proto, že je to příležitost k setkání s Ježíšem, a proto, že právě ten druhý je pro mě v tu danou chvíli ten nejdůležitější. Není to tak, že bych od té doby žila všechna každodenní umírání nadšeně, bez problémů a s radostí, často s nimi bojuju a nejde mi to, ale zakusila jsem, že i to, co je pro mě těžké, do čeho se mi třeba zrovna nechce a co udělám jen s velkým přemáháním, má smysl - Bůh tak může oslavit své jméno.

Sv. Evžen de Mazenod v dopise bratru Jean-Francois Allardovi, 1847

Místo reptání ať se každý stará o své povinnosti a svěří se Boží dobrotivosti, která nás, když jsme tím, čím máme být, nikdy neopouští. Rád opakuji, že se musíme s radostí, štěstím a plným odevzdáním podrždit nejsvětější Boží vůli a ze všech sil spolupracovat na uskutečnění jeho záměrů, které mohou být jen k větší slávě jeho svatého jména a k našemu vlastnímu dobru.

Jan 12,20-33

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumřeli však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne poctou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvobod' mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahrmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

